

ΠΑΝΔΩΡΑ.

1 ΔΕΚΕΒΡΙΟΥ, 1859.

ΤΟΜΟΣ Γ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 233.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.

(Συνέχ. Ὁρα φυλλάδ. 226.)

—000—

β). *Ἀνόρθωσις ἐν Αἰγύπτῳ τῆς ἐγχωρίου
ΚΣΤ'. σαύτιδος δυναστείας καὶ
τέλος αὐτῆς.*

Διαρκούσης ἐν Αἰγύπτῳ τῆς ΚΕ' αἰθιοπικῆς δυναστείας, ἐν ᾗ οἱ βασιλεῖς τοῦ ἠνωμένου κράτους τῆς Αἰγύπτου καὶ Αἰθιοπίας ἔμενον ἐδρεύοντες ἄλλοτε ἐν Θήβαις καὶ ἄλλοτε ἐν Ναπάτοις, ἡ χώρα τῆς Αἰγύπτου ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ ἀντιβασιλέων νομαρχῶν· τοιοῦτοι ἦσαν οἱ τρεῖς παρὰ Μανέθωνι ἀναφερόμενοι τῆς Σαΐδος νομάρχαι, ἐν οἷς καὶ ὁ ὑπὸ Σαβακῶ τοῦ Β' φονευθεὶς Νεκῶς (Ἡρόδ. II. 152), καὶ τοιοῦτος ἦτο καὶ ὁ ἐπὶ Ταχαρκᾶ ἐν Μέμφιδι τοῦ Φθᾶ ἱερέως καὶ Ἀντιβασιλέως Σεθῶς, ὁ πολεμῆσας κατὰ τοῦ Σενναχηρίμ (Ἡρόδ. II. 141).—

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀμενιρίτιδος (693—687 π. Χρ.) ὁπότε κατὰ τὴν προηγουμένως παρ' ἐμοῦ δημοσιευθεῖσαν ἱερογλυφικὴν ἐπιγραφὴν (ὄρα Πανδώρας φυλλάδ. 226. σελ. 225 — 232) συνέβη ἡ ἐκεῖ ἀναφερομένη α πεῖνα καὶ ὑδάτων ἔλλειψις καὶ « ζήρασις τῶν ὄχρεων », ὁπότε κατ' ἄλλην σύγ-

χρονον εἰ καὶ ποιητικωτέραν περιγραφὴν α οἱ Αἰ-
« γύπτιοι ἐπῖνον τὸ παρὰ τὴν θάλασσαν ἐλώδες ὑ-
« δωρ διὰ τὴν ἐκλείψιν τοῦ ποταμοῦ καὶ τὴν ξή-
« ρανσιν τῶν διωρύχων· ὅτε ἐξηράνθη πᾶσα ὕδα-
« τος συνχωγῆ καὶ ἐν παντὶ ἔλει καλάμου καὶ
« παπύρου· ὅτε τὸ ἄγι τὸ χλωρὸν πᾶν κύκλω τοῦ
« ποταμοῦ, καὶ πᾶν τὸ σπειρόμενον διὰ τοῦ πο-
« ταμοῦ ἐξηράνθη εἰς ἀνέμου φθορὰν (Ἡσαίας ἰθ'. 5
—10.) καὶ τότε ἀκόμη ὑπὸ τὴν μεγάλην αὐτὴν βα-
« σιλίδα ἐκυβέρνηον καὶ ἄλλοι α βασιλεῖς σκληροί, οἱ
« ἄρχοντες τῆς Τάνεως καὶ τῆς Μέμφεως. » —

Μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἀμενιρίτιδος ἐβρίσθη ἡ
χώρα εἰς διατῆ ἀναρχίαν (687—685 π. Χρ.)· ἡ
διάδοχος θυγάτηρ Σεφινάτις (Serephar ἱερογλυφ.-
Στεφινάτις) δὲν ἀναγνωρίσθη ἀπὸ τινῶν νομαρχῶν
ἡγεμόνων ἐποφθαλμιῶντων τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν,
καὶ τὴν μὴ ἀναγνώρισιν ἠκολούθησεν ἐμφύλιος πό-
λεμος, ὅτε α ἠγέρθησαν Αἰγύπτιοι ἐπὶ Αἰγυπτίους
« καὶ ἐπολέμησαν πόλις ἐπὶ πόλιν καὶ νομὸς ἐπὶ
« νομὸν » (Ἡσαίας ἰθ'. 2.), μέχρις οὗ ὁ πόλεμος
ἔφερε τὴν καταστροφὴν τῶν νομαρχῶν τῆς Τάνεως
καὶ τὴν ἐπικράτησιν πρὸς καιρὸν τῶν ἡγεμόνων
τῆς Μέμφεως, οἵτινες ἐκυβέρνηον πλανῶντες τὴν Αἰ-
γυπτον κατὰ φυλάς. (Ἡσ. ἰθ'. 13. -Διοδώρ. I. 66.).

Μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐσωτερικῶν αὐτῶν διασπα-
ραγμῶν διηρέθη ἡ χώρα ἐπὶ δώδεκα ἡγεμονίας ἐ-
χούσας ἐπὶ κεφαλῆς δώδεκα βασιλίτσους, ταῦς λε-
γομένους δωδεκάρχας, οἵτινες ἐπιγυμνίας καὶ συν-
θήκας ποιησάμενοι πρὸς ἀλλήλους (Ἡρόδ. II. 147.

— Διοδ. I. 66.) συνεβούλευον ἐπὶ δεκαπέντε ὁλόκληρα ἔτη (685—670 π. Χρ.).

Τότε εἰς εἷς αὐτῶν, ἡ τῆς Σαΐδος δωδεκάρχης, Ψαμμίτιχος ὁ Α΄ Οὐαχεστράς (Psametikh I. Uahhetikā ἱερογλυφ.) ἀπόγονος τῆς ΚΑ΄ πατρίδος τοῦ Βασιλευσίου δυναστείας καὶ υἱὸς τοῦ νομάρχου Νεκώ, ὅστις μετὰ τὴν θανάτωσιν τοῦ πατρὸς του ἐπὶ Σαΐδῶ τοῦ Β΄, νήπιον ἐτι ὢν, εἶχε καταφύγει εἰς τὴν Συρίαν (Ἡρόδ. II. 152), μετέπειτα δὲ ἀνδρωθεὶς ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Αἰθιοπίδος εἶχεν ἀνακληθῆ εἰς τὴν νομαρχίαν τῆς πατρίδος του Σαΐδος, νομρευθεὶς τὴν νόμιμον τῆς αἰθιοπικῆς δυναστείας κληρονόμον τοῦ στέμματος ἡγεμονίδα καὶ τοῦ θρόνου διάδοχον Σορινάπιδαν, τὴν μόνην τῆς Αἰθιοπίδος καὶ τοῦ Πάγγη θυγατέρα, τὴν φέρουσαν τὸν τίτλον α θεοῦ ἀστῆρ, ἢ συνήνωσε τὰ ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου πάσης δικαιώματα τῆς αἰθιοπικῆς δυναστείας μετὰ τῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θρόνου ἀπαιτήσεων τοῦ ἰδίου τοῦ σαΐτικῆ οἴκου, καὶ εἰλκυσεν οὕτω τὰς ὑποναίας τῶν συμβασιλευόντων δωδεκαρχῶν, ἵτινες ἐγερθέντες κατ' αὐτοῦ τὸν ἔστενοχώρησαν εἰς τὰ παρά τὴν θάλασσαν ἔλη.

Ἄλλ' ὁ Ψαμμίτιχος, ἐκ τῆς Καρίας καὶ Ἰωνίας μεταπεμψόμενος μισθοφόρος, καθήρσε πρῶτον τοὺς ἀντιτασσομένους καὶ τὴν ἀρχὴν του μὴ ἀναγνωρίζοντας δωδεκάρχας, ὧν τινὰς μὲν ἀπέκτεινεν ἄλλους δὲ ἐξεδίωξε (Ἡρόδ. II. 152. — Διοδ. I. 66.) καὶ τῆς ἅλης βασιλείας γενόμενος κύριος (670 π. Χρ.) ἐνεπιστεύθη εἰς τοὺς Ἴωνας καὶ Κῆρας τὸ κράτος του τοῦ λοιποῦ, διοργανίσας αὐτοὺς εἰς στρατιωτικὰς ἀποικίας, θεμελιώσας τὰ λεγόμενα στρατόπεδα (menpi en mesha ἱερογλυφ.) μεταξὺ Βουβάστιος καὶ Πελουσίου διὰ τοὺς Κῆρας καὶ Ἴωνας (Ἡρόδ. II. 154), τὸ τῶν Μιλησίων τεῖχος παρά τὸ στόμα τοῦ Νείλου, τὸ βολβίτινον (Στρατ. ΙΖ. α. 18. σελ. 804.) καὶ ἐν Μέμφει διὰ τοὺς Τυρίους τὸ λεγόμενον Τυρίων στρατόπεδον (Ἡρόδ. II. 142), καὶ προικοδοτήσας τοὺς στρατιώτας μὲ ἐθνικὰ τῆς Αἰγύπτου κτήματα, ἐκτὸς συντάξεων καὶ ἄλλων δωρεῶν. Συγχρόνως ὁμοῦς ὑπέβαλλεν ὁ Ψαμμίτιχος καὶ τὸ ἱερατεῖον, κτίζων ἢ ἐπισκευάζων ναοὺς καὶ κληροδοτῶν αὐτοὺς μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐποίησε καὶ τῷ Φθᾷ προπύλαια ἐν Μέμφει, τὰ πρὸς νότον, καὶ αὐτὴν τῷ Ἀπει ἀντικρὺ τῶν προπυλαίων ἐκκοδόμησε περίστυλον καὶ πλήρη ἀναγλύφων (Ἡρόδ. II. 153. — Διοδ. I. 67.) εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν ἀνεκάλυψεν ὁ κύριος Βουήσχη τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1853 ἀνάγλυφον Ψαμμίτιχου τοῦ Α΄ ἐπὶ θρόνου καὶ μὲ ἐπιγραφὴν α Ψαμμίτιχος Οὐαχεστράς τῷ Φθᾷ τοῦ νοτίου τεύχους.

Διὰ τῆς βοηθείας τῶν ξένων μισθοφόρων διενεθῆ ὁ Ψαμμίτιχος νὰ ἐκτείνῃ τὴν κυριαρχίαν του καὶ ἐπὶ τῆς Συρίας καὶ Παλαιστίνης, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα, διότι μόνη ἡ τῶν Φιλιστῶν πόλις Ἄζωτος (Asdod ἱερογλυφ.) ἀντέστη εἰκοσιεννέα ὄλα ἔτη (Ἡρόδ. II. 157.), καὶ ἡ ἐπιδρομὴ τῶν Σκυθῶν διὰ τῆς Συρίας ἐπαπειλοῦσα τὴν Αἰγύπτου διέκοψε πρὸς καιρὸν τὴν περᾶσιν τοῦ πολέμου· ὁ Ψαμμί-

τιχος, εὐρισκόμενος τότε εἰς τὴν χώραν τῶν Φιλιστῶν, ἐδοκίμασεν εἰς μάτην νὰ ἀναγκάσῃ τὴν ὄρμην τῶν Σκυθῶν· ἀλλὰ τὰ στρατεύματά του δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τῶν βαρβάρων τὸν σαρφετὸν, καὶ ὁ βασιλεὺς ἠναγκάσθη διὰ χροαίου νὰ τοὺς ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὴν πρόδόντων κατὰ τῆς Αἰγύπτου (Justin. II. 3. — Orosius I. 44. — Jordan. de Reb. Getic.).

Ἡ κατὰ τοὺς πολέμους δειχθεῖσα μεροληψία τοῦ Ψαμμίτιχου διὰ τοὺς ξένους μισθοφόρους, ἐκ τοῦ μέσου τῶν ὁποίων εἶχε σχηματίσει τὴν ἰδιαίτεράν του σωματοφυλακὴν καὶ τὰ τάγματα τῶν ἐπιλέκτων, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους πάντοτε ἔδιδε τὴν προτίμησιν καὶ δεξιὰν εἰς τὰς παρατάξεις θέσιν, ἤγειρεν ἐναντίον του τοὺς ἐγγυρτίους στρατοὺς, αἵτινες, μὴ ὑποφέροντες τὴν τῶν ξένων ὑπεροχὴν, ἐκνήθησαν τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν, καὶ ἀποστάντες ἀπεσύρθησαν τῶν φρουρῶν τῆς χώρας καὶ ἤλθον αὐτόματοι εἰς Αἰθιοπίαν, τῆς ὁποίας ὁ βασιλεὺς τοὺς μετόπισεν εἰς τὰ ἐνδότερα. Ὁ Ψαμμίτιχος ἐπεμψε κατὰ τῶν φευγόντων τινὰς τῶν αἰγυπτίων ἡγεμόνων νομαρχῶν ἵνα τοὺς πείσωσιν εἰς ἐπιστροφὴν· ἀφ' οὗ δὲ οὗτοι ἔμειναν ἀπρακτοί, ἠναγκάσθη νὰ πέμψῃ στολίσκον ἐπὶ τοῦ Νείλου κατ' αὐτῶν μὲ Ἰωνικὰ στρατεύματα καὶ νὰ στήσῃ φρουράς εἰς τὰ μεθόρια τῆς Αἰθιοπίας (Διοδ. I. 67. — Ἡρόδ. II. 30.). Τὸ συμβὰν ἐπιβεβαιούται ἀπὸ τῆς ἐν Ἰαμεσσόλαι (Abu-Simbel ἀραβιστί) πρὸ πολλῶν ἐτῶν παρὰ διαφόρων ἀναγνωσθείσης ἑλληνικῆς ἐπιγραφῆς, ἐχούσης οὕτω· α βασιλέως ἐλθόντος ἐς Ἐλεφαν· α τίναν Ψαμματίχο, ταῦτα ἔγραψαν τοὶ σὺν Ψαμματίχῳ τῷ Θεοκλ[ήτῳ]· ἔπλεον, ἤλθον δὲ Κέρ· α κιος κατύπερθεν ἐς ὃ ποταμὸς ἀνίη ἀλλόγλωσσος, ὃ ἔκει ποτὲ σὺν Αἰγυπτίοις Ἰαμμεσσῆς· ἐ· α γραφε Δαμέαργος Ἀμοιβίχο καὶ Πέλερος Εὐδά· α μο· α (περίεργος εἶνε εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιγραφὴν ἡ γραφὴ C=ω, O=θ, III=η, καὶ O=x εἰς τὸ τελευταῖον ὄνομα.)

Ὁ Ψαμμίτιχος ἐπιστρέψας ἐκ τῆς κατὰ τῶν ἀποστάντων στρατείας ἐπεμελήθη τῆς ἐσωτερικῆς τοῦ κράτους του διακίσεως καὶ μάλιστα τοῦ οικονομικοῦ καὶ τῶν προσόδων κλάδου, ἐποίησατο δὲ καὶ συμμαχίας καὶ ἐμπορικὰς συνθήκας μετὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ ἄλλων Ἑλλήνων, προστατεύων τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ ἀποδημοῦντας ἢ μετοικοῦντας ξένους. Τὸ μετὰ τῶν ξένων ἐμπόριον ἦτο πρὸ αὐτοῦ ἀηγορευμένον ὁλοτελῶς ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ξένα πλοῖα δὲν ἦσαν δεκτὰ εἰ μὴ μόνον εἰς τὸ Κανωεῖκόν λεγόμενον στόμα τοῦ Νείλου (Ἡρόδ. II. 179. — Στρατ. ΙΖ. α. 18 σελ. 804.), ὅπου τὸ ἐμπόριον ἐγένετο κατὰ τὴν θέσιν τὴν καλουμένην Θῶνιν (Διοδ. I. 49). Ἀλλ' ἐπὶ Ψαμμίτιχου ἠνοιχθήσαν τοῖς Ἕλλησι καὶ Φοίνιξι πάντες οἱ τῆς Αἰγύπτου λιμένες καὶ συνεχωρήθη αὐτοῖς καὶ αὐτὴ ἡ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ποταμοπλοῖα, ὅπου ἠδύναντο νὰ ἐμπορευῶνται ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ.

Εἰσῆξε δὲ ὁ Ψαμμίτιχος καὶ τὴν ἑλληνικὴν εἰς τὸ κράτος του παιδείαν, ὡς καὶ ἐντὸς τῆς βασιλι-

κῆς αὐλῆς (Διοδ. I. 67.), καὶ διὰ τῆς μαθητεύσεως παρ' Ἑλλήσι παίδων αἰγυπτίων ἐμόρφωσε τὴν μετέπειτα τῶν διερμηνέων τάξιν (Ἡρόδ. II. 156.) τὴν ἀπαραιτήτως ἀναγκασιῦσαν τότε καὶ τοσαῦτα χρησιμεύσαν τοῦ λοιποῦ εἰς τὰς μετὰ τῶν ξένων συναλλαγὰς καὶ σχέσεις.

Ὁ φιλέλλην αὐτὸς βασιλεὺς, ὅστις ἀπλοῦς ὢν ἐτι νομάρχης εἶχε νυμφευθῆ ἀγνωστὸν τινα ἐγγωρίαν, ἔσχεν υἱὸν ἐξ αὐτῆς, τὸν μετέπειτα διάδοχόν του βασιλέα Νεκῶν· ἀλλ' ἐπὶ τῆς δωδεκαρχίας αὐτοῦ νυμφευθεὶς τὴν τοῦ στέμματος ἡγεμονίδα Σεφινάπιν ἔσχε παρ' αὐτῆς θυγατέρα τὴν ἡγεμονίδα Νίτακριν (Nitager ἱερογλυφ.), φέρουσαν τίτλον α θεοῦ ἀστῆρ * ὡς ἡ μήτηρ τῆς, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ ὁμοπάτριος πρεσβύτερος ἀδελφὸς τῆς Νεκῶς ἄρα ἡλικιωθεὶσαν ὑπᾶνδρουσε τῇ υἱῷ αὐτοῦ Ψαμμίτιχῷ τῷ Β'. ἵνα ἐξασφαλίσῃ αὐτῷ τὴν τοῦ θρόνου διαδοχὴν (ἱερογλυφικαὶ ἐπιγραφαί).—

Ψαμμίτιχον τὸν Α' Οὐαχετροῦν μετὰ δεκαπενταετῆ δωδεκαρχίαν καὶ πεντηκονταεσσάρων ἐτῶν βασιλείαν ἀποθνήσκοντα ὑπέργηρον διεδέχθη (646 π. Χρ.) ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Αἰγύπτου ὁ υἱὸς του Νεκῶς (Νεχαῖω κατὰ τοὺς Ο. - Neku ἱερογλυφ.), ὅστις προβεβηκὼς ἤδη τὴν ἡλικίαν ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ ἐξακολουθῶν τὴν πολιτικὴν καὶ τὸ φρόνημα τοῦ πατρὸς του, προσήλωσε τὴν προσοχὴν του εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ ἐμπορίου, καὶ ἐπεχείρησε τὴν ἔνωσιν τῆς μεσογείου μετὰ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης διὰ τοῦ Νεῖλου μέσον διώρυγος. Ταύτην ἤρξατο πάλαι ποτὲ (περὶ τὰ 1350. π. Χρ.) Ραμεσσῆς ὁ μέγας ἐπικαλούμενος Σέσωστρις (Ramesu Sesu-Ra ἱερογλυφ.), ἀλλ' ἄφησεν ἀτελεῆ (Στράβ. ΙΖ. α. 25. σελ. 804.).— Ἡ διώρυξ (Ta-Dona ἱερογλυφ.) ἤρχιζεν ὀλίγον κατ' ὀπίσθεν τῆς Βουδάστιος πόλεως (Pa-Bast ἱερογλ. - Pibesoth ἕβρ. - σήμερον Tel-Bastia ἀραβ.) καὶ ἐφέρετο πρὸς ἀνατολὰς σχεδὸν μέχρι τῶν πικρῶν καλούμενων λιμνῶν (Akahu ἱερογλυφ. σήμερον Birket el Timsa ἀραβ. = λίμνη τῶν κροκοδείλων) παρὰ τὸ Πάτουμον ἐπὶ τῶν ἀραβικῶν μεθορίων. (Pa-Chtum en Zu ἱερογλυφ. καὶ Pa Chtum en Ramesu ἤτοι φρούριον τοῦ Σάλ ἢ τοῦ Ραμεσσῆ, Pithom ἑβραϊστὶ, ἢ μετέπειτα Ἡρώων κληθεῖσα πόλις εἰς γῆν Ραμεσσῆ, κατὰ τοὺς Ο'. Γένεσ. μσ'. 28., τὸ σημερινὸν Muqiat πλησίον τοῦ Aru-Kasheh.)—

Ὁ Νεκῶς ὀρύξας εὐρύτερον τὴν ἀρχαίαν διώρυγα τὴν ἐπέκτεινε μέχρις αὐτῶν τῶν πικρῶν λιμνῶν καὶ τὴν ἦνωσε μετ' αὐτῶν, ἐκείθεν δὲ τὴν ἐξακολούθησε πρὸς νότον, φέρων αὐτὴν πρὸς τὸν ἀράβιον κόλπον ἐπὶ τὴν ἐρυθρὰν λεγομένην θάλασσαν· ἀλλὰ δὲν νύτύχησε νὰ ἰδῇ τὸ πέρας τοῦ ἔργου, τὸν βίον ἐν τῷ μεταξὺ ἐκλιπῶν (Στράβ. ΙΖ. α. 25. σελ. 804.), ἢ μᾶλλον ἐτι πρότερον τοῦ ἔργου παυσάμενος διὰ τὰς τοῦ ἐπιχειρήματος τοπικὰς δυσκολίας καὶ τὰς παρεμπιπτούσας στρατείας, καὶ τὴν ἐξακολούθησιν μετὰ γενεᾶς ὑστερον εἰς ἕτερον ἀφῆσας ἄλλοεθνή, Δαρειὸν τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν,

ἵνα πληρωθῇ ὁ χρησμὸς ὁ δοθείς τῷ Νεκῷ, ὅτι τῷ βαρβάρῳ αὐτὸς προειργάζετο (Ἡρόδ. II. 138).—

Παυσάμενος τῆς διώρυγος ὁ Νεκῶς συνέλαβε τὸ σχέδιον τοῦ περιήλου τῆς Αἰγύπτου πρὸς ἀπόκτησιν τελειοτέρων γεωγραφικῶν γνώσεων καὶ ἀνίχνευσιν νέων ἐμπορικῶν δρόμων εἰς παραγωγὴν τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς θαλασσοπλοίας, καὶ πρὸς τοῦτο ἀπέπεμψε Φοίνικας ἀνδρας ναυτικούς, οἵτινες ἐκ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἀποπλεύσαντες ἐφέροντο πρὸς τὸν νότιον ἰσκειανόν, ἐκείθεν δὲ τὴν νοτιοτάτην τῆς Αἰγύπτου περιπλεύσαντες ἄκραν καὶ τὸν ἥλιον εἰς τὰ δεξιὰ ἔχοντες ἀνέβησαν πρὸς τὴν βόρειον θάλασσαν, καὶ κάμπησαν τὰς ἡρακλείους στήλας ἐσθλασαν εἰς Αἴγυπτον μετὰ τρία ἔτη (Ἡρόδ. IV. 42.).—

Συγχρόνως ἐστράτη ὁ Νεκῶς καὶ εἰς ἔργα πολυμικά καὶ ἐπιειράθη, ὡς ὁ πατὴρ του, τὴν κατάκτησιν τῆς Συρίας καὶ Παλαιστίνης, καὶ μάλιστα κατ' ἀρχὰς εὐτυχῶς καὶ ἐνδόξως· ἡ γῶρα τῶν Φιλιστίνων ἐκρατεῖτο ἤδη ἀπὸ τοῦ πατρὸς του μὲ Αἰγυπτιακὰς φρουράς, ὁ δὲ Νεκῶς, συγκροτήσας στόλον ἐπὶ τῆς μεσογείου θαλάσσης, ἐπρομήθευε δι' αὐτοῦ τὸν προὔπαρχοντα ἐκεῖ στρατὸν, καθὼς καὶ τὰ ἐσθδρα σώματα, ἅτινα αὐτὸς ἐπὶ κεφαλῆς ἔφερε διὰ ξηρᾶς κατὰ τῆς Συρίας. (Ἡρόδ. II. 150.).

Ἡ Συρία, οὕσα ἐπὶ Ψαμμίτιχου τοῦ Α' ὑποτελὴς τοῦ μεγάλου βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων, καὶ διοικουμένη ὑπὸ σατράπου, ἐκραγέντος τοῦ πολέμου τῶν Μήδων καὶ τῆς δευτέρας ἐπαναστάσεως τῶν Βαβυλωνίων κατὰ τῆς Ἀσσυρίας, ἐγκαταλειμμένη καὶ σχεδὸν ἀνεξάρτητος, ἐφαινετο λεία εὐάλωτος εἰς τὸν μεγαλεπήβολον Νεκῶν. Ἡ Νινευὶ ἀντείχεν ἐτι κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν, ὅτε ὁ Νεκῶς ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐπισπενδούσης βοήθειας ὑπὲρ τοῦ πολιτοκρουμένου μεγάλου βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων κατὰ τῶν ἀπασχολουμένων μὲ τὴν καταστροφὴν τοῦ Μήδων καὶ Βαβυλωνίων (Ἰώσηφ. ἀρχ. X. 5, 1. — Νεοῦμ γ'. 9.) εἰσέβαλεν εἰς Παλαιστίνην καὶ Συρίαν (608 π. χρ.).— Ὁ τότε βασιλεύων ἐπὶ τοῦ Ἰουδα Ἰωσίας καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ ὑποτελεῖς ἐν Συρίᾳ ἡγεμόνες, ἤλπιζον εἰς τὴν προσεγγίζουσαν πτώσιν τῆς Νινευὶ, τὴν τελείαν ἀπελευθέρωσίν των ἀπὸ τῆς τῶν Ἀσσυρίων ἐπικρατήσεως, καὶ ὑπ' οὐδένα ὄρον ἠδύναντο νὰ συγχωρήσωσιν εἰς νέον ἐξ Αἰγύπτου κατακτητὴν τὴν ὑποδοῦλωσιν τῆς γῶρας αὐτῶν.

Ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰουδα ἐξεστράτευσεν πρὸς ἀναχαίτισιν τοῦ Νεκῶ εἰς τὴν πρόσδόν του, ἀν καὶ ὁ τελευταῖος δι' ἀγγέλων ἐζήτην νὰ τὸν πείσῃ, ὅτι ἡ εἰσβολὴ του εἰς Παλαιστίνην δὲν ἐγένετο ἐχθρῶς κατ' αὐτοῦ (Παρχλαιπ. Β. λέ. 21)· ἀλλὰ ὁ Ἰωσίας μὴ ἐμπιστευόμενος τοῖς λόγοις τοῦ Νεκῶ, προσφέρει μάχην ἐν Μαγεδδῷ, καὶ πίπτει ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τοῦ στεμματος του (Βασ. Δ. κγ'. 29. — Παρχαι. Β. λέ. 22 — 24)· ὁ Νεκῶς συμβαλὼν τοῖς Σύροις καὶ Ἰουδαίοις καὶ νικῶν ἐν Μαγεδδῷ (Megiddo ἕβρ. Makettan ἱερογλυφ. Μαγεδδῶ κατ' Ἡρόδοτον τῆ ἐν Παλαιστίνῃ, οὐχὶ τῆ ἐν Αἰγύπτῳ τῆ Migdol παρ' ἑβραίοις), ἐκπολιορκήσας δὲ καὶ τὴν Κάδυτιν ἢ τοὶ Γάζαν (Gazatu ἱερογλυφ.

— Khazita σφηνογράφ.) ἐκράτησε πάσης τῆς Παλαιστίνης, καὶ προχώρησας μέχρι τῆς ἀνω Συρίας καθεῖλε τοῦ θρόνου τὸν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰωσία ἀναγορευθέντα Βασιλέα τῶν Ἰουδαίων Ἰωάχαζ, καὶ μετέφερεν αὐτὸν εἰς τὸ στρατόπεδόν του εἰς Ριβλάθ τῆς χώρας Λιμάθ, ἐκεῖθεν δὲ τὸν ἀπέστειλε δημοσίᾳ φυλαττόμενον εἰς Αἴγυπτον ὅπου καὶ ἀπέθανε· κατέστησε δὲ ἀντ' αὐτοῦ ὁ Νεκὼς βασιλέα ὑποτελῆ τὸν νεώτερον ἀδελφὸν τοῦ Ἰωάχαζ Ἐλιακειμ, μετονομάσας αὐτὸν Ἰωακειμ, καὶ φόρον αὐτῷ ἐπιβαλὼν τάλαντα χρυσοῦ ἑκατὸν καὶ ἄλλα τόσσα ἀργύρου (Βασιλ. Δ. κγ'. 33—34. — παραλ. Β. λς' 2—4.).

Γενόμενος ὁ Νεκὼς κύριος τῆς Συρίας πάσης μέχρις Εὐφράτου (Βασ. Δ. κδ'. 7.) ἐστρατοπέδευσεν εἰς Χαρμείς (τὸ μετέπειτα Κιρκέσιον, Karkhemish ἕβρ. — ἰερογλυφ. Qarqamaish.) ἐπὶ τῷ ποταμῷ Εὐφράτῃ (Ἰερειμ. κς'. 2). Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἐπέσεν ἡ Νινευὶ (606. π. Χρ.) εἰς τὰς χεῖρας τῶν Μήδων καὶ Βαβυλωνίων, καὶ εἰς τὴν διανομήν τῆς μεγάλης τῶν Ἀσσυρίων αὐτοκρατορίας ἐδόθη παρά τῶν συμμάχων τὸ βασίλειον τῆς Συρίας μετὰ τῆς Μεσοποταμίας εἰς κληρὸν τοῦ βασιλέως τῆς Βαβυλώνης Ναβωπολασσάρ· οὗτος ἀσθενῶν ἀπέστειλε τὸν ἐν Νινευὶ στρατηγῶντα υἱὸν του καὶ τοῦ θρόνου διάδοχον Ναβουχοδονόσσωρα (Nabu-Kadar-Assar. σφηνογράφ.) μετὰ μεγάλου στρατοῦ κατὰ τοῦ ἀρπάζαντος τὸ στέμμα τῆς Συρίας, καὶ ἐπαπειλοῦντος νὰ εἰσβάλῃ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Μεσοποταμίαν βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων Νεκῶ. (Ἰώσηφ. κ. Απ. Ι. 19. — Ἀρχ. γ. 6. 1.).—Ὁ Νεκὼς ἐξελθὼν εἰς ἀπάντησίν του μετὰ δυνάμεως ἰσχυρᾶς Αἰθιοπικῶν καὶ Λιβυκῶν σωμάτων, Αἰγυπτίων ὀπλιτῶν, ἵππέων καὶ ἄρματηλατῶν καὶ Λυδῶν τοξοτῶν (Ἰερειμ. κς'. 9.) προσφέρει μάχην αἱματηράν· ἀλλὰ μεγάλην φθορὰν ὑποστὰς ἠττάται κατὰ κράτος (605 π. Χρ.). Τὰ Αἰγυπτιακὰ σώματα ἤρχισαν πρῶτα νὰ ὑποχωρῶσιν εἰς τὰ ὀπίσω φεύγοντα καὶ κατακοπτόμενα ὑπὸ τῶν περικυκλούντων αὐτὰ Βαβυλωνίων (Ἰερειμ. κς'. 5.), μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰ Ἑλληνικὰ μισθοφορικὰ τάγματα τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ Ναβουχοδονόσσωρος ἔφεραν τὴν δόξαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, διότι ἐκεῖνα ἦσαν τὰ ὁποῖα ἔτρεψαν τοὺς Αἰγυπτίους εἰς γενικὴν καὶ ἄτακτον φυγὴν, φεύγοντας ἀπὸ προσώπου μαχαίρας Ἑλληνικῆς (Ἰερειμ. κς'. 16.). Τὸ ὄνομα τοῦ Ναβουχοδονόσσωρος ἀπὸ τότε ἀκόμη εἶχε πληρώσει τὴν γῆν, καὶ ἡ φήμη του εἶχε φθάσει μέχρι τῆς Ἑλλάδος, ὅπθεν σώματα ἐθελοντῶν ἔτρενον εἰς ὑπηρεσίαν του, καθὼς ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκαίου, Αντιμενίδας ὁ Μιτυληναῖος, ὅστις συμμαχῶν τοῖς Βαβυλωνίοις ἐτέλεσε μεγάλα ἀνδραγαθήματα (Στρατ. ΙΓ. β'. 3. σελ. 647.).— Ἄλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν Αἰγυπτίων ὑπῆρχον Ἕλληνες μισθοφόροι, τὰ ἐπὶ Ψαμμίτιχου τοῦ Α' ὀργανισθέντα τάγματα τῶν ἐπιλέκτων καὶ τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς, ὅμως οὔτε αὐτοὶ ἠδυνήθησαν νὰ ἀνθέξωσιν εἰς τῶν ὁμογενῶν ἀντιπάλων των τὴν ὀρμὴν, διότι καὶ αὐτοὶ οἱ μισθωτοὶ ἐστράφησαν ἐπὶ τέλος εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ἔφυγον ὁμοθυμαδὸν (Ἰερειμ. κς'. 21.).

Ὁ Νεκὼς ἠττηθεὶς ἐγκαταλείπει τὴν Συρίαν καὶ ἐπιστρέφει εἰς Αἴγυπτον, ὁ δὲ Ναβουχοδονόσσωρ περικολληθὼν αὐτὸν ὑποτάσσει τὴν Συρίαν πᾶσαν καὶ Παλαιστίνην καὶ ἐκπολιορκεῖ τὴν Ἱερουσαλήμ, ποιούμενος ὑποτελῆ τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων, (Βασ. Δ. κδ'. 1.— Δαυιδ. α. 1—2.). Μόναι αἱ παράλιοι τῶν Φιλισταίων πόλεις ἔμενον εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Νεκῶ, προμηθευόμεναι διὰ θαλάσσης παρὰ τοῦ αἰγυπτιακοῦ στόλου (Brugsch Aeg. S. 67.).

Ὁ Ναβουχοδονόσσωρ προχωρῶν κατὰ τῆς Αἰγύπτου μανθάνει καθ' ὁδὸν τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως πατρὸς του Ναβωπολασσάρ, καὶ, καταλιπὼν τὸ μεγαλείτερον μέρος τοῦ στρατοῦ πρὸς κατοχὴν τῶν κατακτηθεισῶν ἐπαρχιῶν, ἐπιστρέφει μετὰ τῆς σωματοφυλακῆς του εἰς Βαβυλώνα, ὅπου ἀναγορεύεται βασιλεὺς (604. π. Χρ.) καὶ διοργανίζει τὸ νεοσύστατον βασίλειόν του, εἰρηνοποιῶν τὰ ἄστυγερα νομαδικὰ καὶ ὄρεινά ἔθνη.

Ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰούδα Ἰωακειμ, πιστεύων ἐν τῷ μεταξὺ εἰς ὑποσχέσεις τοῦ Νεκῶ, ἐπαναστατεῖ κατὰ τοῦ κυριάρχου τοῦ βασιλέως τῆς Βαβυλώνης· ἀλλ' οἱ στρατηγοὶ τοῦ Ναβουχοδονόσσωρος μετὰ διαφόρων σωμάτων Χαλδαίων, Σύρων, Μωαβιτῶν καὶ Ἀμμωνιτῶν κατέπνιξαν εἰς τὸ αἶμα τὴν ἐπανάστασιν, ἐν ᾧ ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου οὔτε τότε οὔτε μετέπειτα ἐξῆλθεν ἐκ τῆς γῆς του πρὸς βοήθειαν τοῦ Ἰούδα.— (Βασιλ. Δ. β'. 2—4. 7.) Ἐξ ἐναντίας ὁ Νεκὼς κλείσας μετὰ τοῦ Ναβουχοδονόσσωρος εἰρήνην, ἠναγκάσθη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν κυριαρχίαν αὐτοῦ ὡς ὑποτελῆς ἡγεμῶν τοῦλάχιστον διὰ τὴν χώραν τῶν Φιλισταίων, τὴν ὁποῖαν ἐνέμετο ἔτι, καθότι εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους οἱ βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου ἐλογίζοντο ὑποτελεῖς τοῦ βασιλέως τῆς Βαβυλώνης ὡς καὶ οἱ λοιποὶ τῆς Ἀσίας ἡγεμόνες. (πρὸς Ἰουδ. α. 10.).

Ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Νεκὼς περιορισθεὶς ἐντὸς τῆς Αἰγύπτου ἐνησχολήθη εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ κράτους του πολιτικὴν, καὶ ἔχων ἤδη προεξασφαλίσει εἰς τὸν ἐκ τῆς συζύγου του Νηθ-Χετῆ-Ἰριθάνης (κατὰ τὴν ἐν Βιέννῃ σωζομένην νεκροθήκην αὐτῆς) υἱὸν καὶ ἡγεμόνα Ψαμμίτιχον Β'. τὴν τοῦ θρόνου διαδοχὴν, διὰ τῆς ἐνώσεως αὐτοῦ μετὰ τῆς νομίμου διαδόχου καὶ κληρονομικῆς τοῦ στέμματος ἡγεμονίδος Νιτάκριδος, συνῆψεν εἰς ἓν πρόσωπον τὰ ἐπὶ τοῦ θρόνου δικαιώματα τῶν ἀπογόνων τῆς ΚΕ' αἰθιοπικῆς καὶ τῆς Κς' σαίτιδος δυναστείας. Οὕτω προητοιμασμένων τῶν τῆς διαδοχῆς πραγμάτων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Νεκῶ (600 π. Χρ.) ἀναβαίνει ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Αἰγύπτου Ψαμμίτιχος ὁ Β' ἐπικαλούμενος Μεγγέρης (Psammethek II. Mencheru ἰερογλυφ.) ἡ Ψάμουθις καὶ Ψάμις (Ἡρόδ. II. 160), δικαιώματι τῆς συζύγου του καὶ αὐτοῦ βασιλεὺς τῆς ἀνω καὶ κάτω χώρας· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐξ ἑνὸς βασιλεύσας ἔτη (600—594 π. Χρ.) εἰς μάτην ἐδοκίμασε τὴν ὑποδούλωσιν τῆς Αἰθιοπίας (Ἡρόδ. II. 161.), ἐν ᾧ ἐξηκολούθει μετὰ τῆς Βαβυλώνης τὴν ἐπὶ τοῦ πατρὸς του συνομολογηθεῖσαν εἰρήνην.

Ἐν Παλαιστίνῃ ἔτη ἀλόκληρα εἶχον παρέλθει μετὰ τὴν καταβλήθεισαν ἐπανάστασιν τοῦ Ἰούδα, καὶ ὁμοῦς οὔτε τὸ παραχώδες τοῦτο μικρὸν βασιλείον, οὔτε ἡ λοιπὴ Συρία εὐρίσκετο εἰς διαρκῆ εἰρήνην καὶ τελικὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων· ὁ Ναβουχοδονόσωρ λαμβάνων προσωπικῶς τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ του καὶ προσλαμβάνων συμμαχικά σώματα παρὰ τοῦ πενθεροῦ του βασιλέως τῶν Μήδων Κουαζάρους (Kayuwakhshatta σφρηνογρ. — πρὸβλ. Εὐπόλ. ἀπόσπ. 24.), εἰσβάλλει εἰς τὴν Συρίαν ἐκ νέου πρὸς εἰρήνευσιν αὐτῆς καὶ τῆς Παλαιστίνης, φθάνει ἔμπροσθεν τῆς Ἱερουσαλήμ, τὴν ἐκπολιορκεῖ (597 π. Χρ.), ἐκθρονίζει τὸν ἐν τῷ μεταξὺ ἀντι τοῦ πατρὸς του τρίμηνον βασιλεύσαντα Ἰωαχειμ, καὶ τὸν πέμπει δέσμιον μετὰ δέκα χιλιάδων αἰχμαλώτων Ἰουδαίων εἰς Βαβυλώνα, θέτων ἀντ' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ἱερουσαλήμ ὑποτελῆ βασιλέα τὸν Σεδεκίαν (Βασ. Δ. κδ'. 8. 10—17. — Παραλ. Β. λστ'. 9—10.).

Ἐγκαταστήσας ὁ Ναβουχοδονόσωρ εἰς Ἱερουσαλήμ βασιλέα τὸν Σεδεκίαν, καὶ λαβὼν ὄρκους πίστεως ἐκ τῶν λοιπῶν τῆς Συρίας ὑποτελῶν ἡγεμόνων, ἔσπευσεν ὀπίσω εἰς Βαβυλώνα, ὅτε, θανόντος τοῦ πενθεροῦ του Κουαζάρους (594 π. Χρ.) καὶ ἀναθάντος εἰς τὸν θρόνον τῆς Μηδίας τοῦ Ἀστυάγου (Ashdakh σφρηνογραφ.) μὴ διακειμένου φιλικῶς πρὸς αὐτὸν καὶ ἐπαπειλοῦντος τὴν Βαβυλώνα μετὰ τῶν ὁμόρων ὑποτελῶν ἡγεμονιῶν, ἤναψεν ὁ πόλεμος (Ἰουδ. θ. α. 5. 13—16.) μεταξὺ Μήδων καὶ Βαβυλωνίων, τελειώσας ὑπὲρ τῶν τελευταίων (593 π. Χρ.).

Ὁ Ναβουχοδονόσωρ πολεμῶν κατὰ τῶν Μήδων συνεχάλεσε πάντας τοὺς ὑποτελεῖς ἡγεμόνας καὶ λοιποὺς συμμάχους ἀπὸ Περσίδος μέχρι Κιλικίας καὶ ἀπὸ Εὐφράτου μέχρι τοῦ Νείλου καὶ τῶν ὀρίων τῆς Αἰθιοπίας· ἀλλ' αὐτοὶ ἀπειθοῦντες ἠρνήθησαν εἰς τοὺς πρέσβεις του τὴν ἀποσταλὴν στρατευμάτων ἢ πολεμικῆς ἀποσκευῆς, καὶ ὁ βασιλεὺς θυμωθεὶς ἀνέλαβε τὸν πόλεμον ἰδίαις δυνάμειν, ὁμοῦς ἐκδίκεσιν κατὰ τῶν ἀπειθῶν ἡγεμόνων, καὶ παραταχθεὶς εἰς Ραγαῖν κατὰ τῶν Μήδων κατέστρεψε τὴν στρατιάν τοῦ Ἀστυάγου, εἰσῆλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν αὐτοῦ Ἐκβάτανα, καὶ συγκατηρήθησε καὶ αὐτὸν μετὰ τῶν ὑποτελῶν ἡγεμόνων. (Ἰουδ. θ. α. 7—16.).

Ὁ Ναβουχοδονόσωρ τότε μέγας βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων καὶ Ἀσσυρίων ἵστατο εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης του· ἡ Μηδία καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν ὄρεινὴν, καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες τὸν Εὐφράτην, τὸν Τίγριν καὶ τὸν Ἰδάσπιν, ἀνεγνώρισαν τὴν κυριαρχίαν του μετὰ τὴν ἥτταν τοῦ Ἀστυάγου· ἀπὸ πρὶν ἀκόμη ἡ Περσίς, Κιλικία καὶ Δαμασκὸς οἱ κατοικοῦντες τὸν Λίβανον καὶ Ἀντιλίβανον, πᾶσα ἡ παραλία, ἡ Σαμάρεια, Γαλιλαία καὶ Ἱερουσαλήμ ἦσαν ὑποτελεῖς του, ἡ δὲ Αἴγυπτος σύμμαχος βεβιασμένη (Ἰουδ. θ. α. 7—10.).

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀποθανόντων Ψαμμίτιχος ὁ Β' μετὰ ἐξαετῆ βασιλείαν (594 π. Χρ.), ἄφησε τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου εἰς τὸν υἱὸν του Ἀπρίην (Ἡρόδ. II.

161.—Διόδ. I. 68 Wahprahit ἱερογλυφ. Πορῆρα ἕβρ.—Οὐαφρῆς κατὰ τοὺς Ο'.), γεννηθέντα ἐξ ἄλλης συζύγου καὶ οὐχὶ τῆς βασιλίσσης Νιτόκριδος, ἐκ τῆς ὁποίας ἔσχε θυγατέρα, τὴν ἡγεμονίδα τοῦ στέμματος Ἀγγισένην Ρανεφερχίτην (Anch-sen Ranferhit ἱερογλυφ.), νυμφευθεῖσαν τὸν ἡγεμόνα Ἄμασιν τὸν βασιλεύσαντα μετὰ τὸν Ἀπρίην. (ἱερογλυφ. ἐπιγραφ.).

Ἦδη ἐπὶ τῆς ἀπουσίας τοῦ Ναβουχοδονόσσου κατὰ τῶν Μήδων οἱ τῆς Συρίας καὶ Παλαιστίνης ὑποτελεῖς ἡγεμόνες ὑποκινούμενοι παρὰ Ψαμμίτιχου τοῦ Β' εἶχον ἐξαναστῆ κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Βαβυλώνας, καὶ οἱ βασιλίσκοι τῆς Ἰδουμαίας, τοῦ Μωάβ, τῶν Ἀμμωνιτῶν τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος, εἶχον πέμψει πρέσβεις πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἱερουσαλήμ Σεδεκίαν (Ἰερεμ. λδ'. 2.), ἵνα τὸν πείσωσι νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν μελετωμένην ἐπίθεσιν· ὁ Σεδεκίας ὁμοῦς τότε ἀκολουθῶν ἀμοιρῶρεπῆ πολιτικὴν, ἐξ ἐνόου ἔσπευσε τὴν συνήθη του πρεσβείαν εἰς Βαβυλώνα (Ἰερεμ. κψ. 59), ἐξ ἄλλου δὲ ὑπέσχετο βοήθειαν εἰς τοὺς ἀντάρτας.

Ἄλλ' ἅμα λήξαντος τοῦ Μηδικοῦ πολέμου ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἀπεφάσισε τὴν ἐκστρατείαν πρὸς τιμωρίαν τῶν ἀπειθῶν ἡγεμόνων καὶ αὐτῆς τῆς Αἰγύπτου. Ὁ Σεδεκίας τότε ἀθετῶν φανερὰ τὴν πρὸς Ναβουχοδονόσσου ὀρκισθεῖσαν πίστιν (Παραλ. Β'. λστ'. 13.) ἐκλείσε συμμαχίαν μετὰ τοῦ Ἀπρίου ἀμυντικὴν, καὶ ὁ τελευταῖος ἀπέστειλεν ἐπιτηρητικὸν στράτευμα εἰς τὰ ὄρια τῆς Παλαιστίνης, ἵνα παραφυλάττῃ τὰ κινήματα τοῦ προσεγγίζοντος βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων καὶ Ἀσσυρίων κατὰ τῶν συμμάχων. Ὁ Ναβουχοδονόσωρ συγκαλέσας πολεμικὸν συμβούλιον κατέθεσε τὸ σχέδιον τῆς ἐκστρατείας εἰς τοὺς ἀρχηγούς τοῦ στρατοῦ (Ἰουδ. θ. β'. 2.), καὶ δώσας τὴν ἀρχιστρατηγίαν τοῦ πρώτου σώματος συγκειμένου ἀπὸ 120,000 Ἀσσυρίων ἐπιλέκτων ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἐπιμίκτων μισθοφόρων εἰς τὸν Ὀλοφέρην, δεύτερον ὄντα μετὰ τὸν βασιλέα (Ἰουδ. θ. β'. 4. 15. 20.), τὸν διέταξε νὰ πορευθῆ κατὰ τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐν ᾧ αὐτὸς ὁ ἴδιος βασιλεὺς μετὰ τὸ κύριον σῶμα τῶν Βαβυλωνίων καὶ ὑποτελῶν συμμάχων ἠκολούθει πορευόμενος κατὰ τῆς Φοινίκης πρὸς τὴν παραλίαν.

Τὸ στράτευμα τοῦ Ὀλοφέρου ἀναχωρῆσαν ἀπὸ Νινευὶ διήλθε τὴν Μεσοποταμίαν, διέσκαψε τὰς πόλεις τῆς Συρίας τὰς ὄχυράς μέχρι τῆς θαλάσσης, κατελάβετο τὸ ὄρια τῆς Κιλικίας, ἔπειτα κατέβη εἰς τὸ πεδῖον τῆς Δαμασκοῦ, ἐνέπρησε τὴν χώραν καὶ παρερχόμενον τὴν Σιδῶνα καὶ Τύρον ἐπλησίασε τὴν Ἄζωτον καὶ Ἀσκάλωνα αἵτινες ὑπετάγησαν καὶ ἐδέχθησαν φρουρὰς Ἀσσυρίων, ἐκεῖθεν δὲ ἐτρέπη κατὰ τῆς Ἱερουσαλήμ (Ἰουδ. θ. β'. γ').

Οἱ Ἰουδαῖοι συγκλείσαντες τὰς διόδους τῆς ὄρεινῆς καὶ τειχίσαντες τὰς πόλεις τὰς ὑψηλάς, περιέμενον τὸν ἐχθρὸν· ἀλλ' οὗτος τιθεὶς παρεμβολὴν κύκλῳ τῶν φρουρίων τὰ περιέκλειε βοηθούμενος παρὰ τῶν προῦποταχθέντων Ἀμμωνιτῶν, Μωαβιτῶν καὶ Ἐδωμιτῶν, καὶ ἐπλησίαζε τὴν Ἱερουσαλήμ

ἡ δολοφονία ὅμως τοῦ Ὀλοφέρνηου (Ἰουδ. θ. γγ') ἐμπροσθεν τοῦ φρουρίου Βετωλώα, καὶ ἡ εἰσβολὴ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ στρατοῦ τοῦ Ἀπρίου (587 π. Χρ.) πρὸς ἐπικουρίαν τῶν πολιορκουμένων Ἰουδαίων (Ἰερεμ. μδ'. 5). παρεκίνησε τὰ Ἀσσυριακὰ σώματα νὰ λύσωσι τὴν πολιορκίαν, καὶ ἀποσυρθέντα νὰ ἐνωθῶσι μετὰ τοῦ ἀκολουθοῦντος μεγάλου στρατοῦ ὑπ' αὐτὸν τὸν Ναβουχοδονόσσωρα.

Ὁ Ναβουχοδονόσσωρ, ὅστις εἶχε πορευθῆ κατὰ τῆς Φοινίκης, ἀφ' οὗ ἐκυρίευσεν τὴν Σιδῶνα μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν (Ἰεζεκ. κθ'. 24—23.), ἔθεσε τὴν Τύρον εἰς πολιορκίαν καὶ κυριεύσας τὴν Κάδυτιν (Γάζαν ἕβρ.) ὑπέταξε πᾶσαν τὴν παραλίαν (Ἰερεμ. κθ'. 4—7.), ἐκείθεν δὲ πεσὼν ἐπὶ τὰ νῶτα τοῦ Αἰγυπτιακοῦ ἐπικουρικοῦ στρατοῦ τὸν κατέστρεψεν εἰς μάχην αἱματηρὰν κατὰ τὴν πεδιάδα (Ἰεζεκ. κθ'. 4—40) ἐμπροσθεν τῆς Ἰερουσαλήμ, καὶ πλησιάσας αὐτὴν τὴν πολιορκήσεν ἐκ νέου ἐπὶ δεκαοκτὼ ὅλους μῆνας, στήσας παρεμβολὴν καὶ περικλείσας αὐτὴν κύκλῳ μὲ τείχος. Εἰς τὸ διάστημα τῆς πολιορκίας ὁ μέγας βασιλεὺς ἐστρατοπέδευεν εἰς Ῥιβλάθ τῆς χώρας Αἰμάθ, ἐπισπεύδων συγχρόνως καὶ τὴν πολιορκίαν τῆς Τύρου, ἐνῶ οἱ ἐντὸς τῆς Ἰερουσαλήμ Ἰουδαῖοι μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Σεδεκίου, βιαζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ πόλει λιμοῦ, ἀπεφάσισαν ἐξοδοῦν διὰ νυκτός, ἧτις καὶ ἐγένετο· ἀλλ' οἱ Βαβυλώνιοι ἀπακρούσαντες τοὺς ἐξεληθόντας συνέλαβον τὸν βασιλέα ζῶντα, καὶ κυριεύσαντες τὴν ἁγίαν πόλιν ἐξ ἐσόδου (586 π. Χρ.), τὸν μὲν Σεδεκίαν ἐπεμψαν δέσμιον εἰς Ῥιβλάθ πρὸς τὸν Ναβουχοδονόσσωρα, τὰ δὲ τείχη κατέσκαψαν, καὶ τὴν πόλιν ἐνέπρησαν ἄγοντες τοὺς κατοίκους εἰς αἰχμαλωσίαν (Βασ. Δ. κέ. 1—20, Παραλ. Β. λστ'. 17—20. Ἰερεμ. νδ'. 4—16.).

Ὁ Ναβουχοδονόσσωρ τοὺς μὲν υἱοὺς τοῦ Σεδεκία κατέσφαξεν ἐμπροσθεν τοῦ εἰς Ῥιβλάθ, αὐτὸν δὲ τὸν ἴδιον ἐκτυρλώσας ἀπέστειλεν εἰς Βαβυλώνα δέσμιον μετὰ τῶν λοιπῶν Ἰουδαίων αἰχμαλώτων, ἐπὶ δὲ τοῦ ὑπολειφθέντος λαοῦ ἐν Ἰουδαίᾳ ἐπέστειλε σατραπὴν ἐκ τοῦ ἔθνους αὐτῶν Γοδολίαν τινά, τὸν ὁποῖον ὅμως μετ' οὐ πολὺ τινὲς ἐκ τῶν προϋχόντων, ὑποκινούμενοι ὑπὸ τῶν Ἀμμωνιτῶν καὶ στασιάζαντες ἐδολοφόνησαν, ὁ δὲ λαὸς ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου φοβηθέντες διὰ τὰ ἐπακόλουθα εἰσῆλθον εἰς Αἴγυπτον (Βασ. Δ. κέ. 7. 22. 26.—Ἰερεμ. μθ'. 2. 17. 18.) μετακισθέντες παρὰ τοῦ Ἀπρίου ἐν Μαγδωλῶ (Malkoi ἱερογλυφ.—Migdol ἕβρ.) καὶ ἐν Δάρναϊς (Shefnes ἱερογλυφ. Τάρνας ἕβρ.) καὶ κατὰ τὸν Παθωρίτην νομὸν ἦτοι περὶ Θήβας. (Ἰερεμ. νά'. 1.) — Ὁ Ναβουχοδονόσσωρ ἀρτίσας στρατὸν ἱκανὸν πρὸς ἐξακολουθεῖν τῆς μέχρι τότε ἀνευ ἀποτελέσματος πολιορκίας τῆς Τύρου, ἧτις ἀκόμη ἀντείχε, (Ἰεζεκ. κθ'. 18.), ἐπέλθεν ἐκ νέου κατὰ τῆς Ἰουδαίας πρὸς τιμωρίαν τοῦ φόνου τοῦ Γοδολία, πέμψας εἰς αἰχμαλωσίαν τὸ ὑπόλοιπον τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων, καταστρέψας τὰς πόλεις τῶν Ἀμμωνιτῶν καὶ Μωαβιτῶν καὶ δώσας τὰς ἐρημωθείσας χώρας εἰς κληρονομίαν τῶν συμμάχων ἐκ Συρίας, Σαμα-

ρείας καὶ Ἐδῶμ (Ἰώσηπ. ἀρχ. X. 9. 7.—XI. 3. 8.).

Ἐκ τῆς Ἰουδαίας ἐκινήθη ὁ Ναβουχοδονόσσωρ κατὰ τῆς Αἰγύπτου (584 π. Χρ.), εἰσέβαλεν εἰς αὐτὴν καὶ ἔφερεν ὄλεθρον καὶ καταστροφὴν εἰς τὰς πόλεις αὐτῆς, καὶ εἰς τοὺς ἐκεῖ διασωθέντας καὶ παροικούντας ἐπιλαίπους τῶν Ἰουδαίων, ἀπὸ Μαγδωλοῦ μέχρι Σήνης καὶ τῶν ὀρίων τῆς Αἰθιοπίας (Ἰερεμ. ν. 14—13. νά. 30.—Ἰεζεκ. κθ'. 10—20. λ'. 4—26.) Τότε συνστρίβησαν οἱ ὀβελίσκοι τῆς Ἡλιουπόλεως καὶ αἱ οἰκίαι κατεκάησαν ἐν πυρὶ (Ἰερεμ. ν'. 13.), τότε ἡ ἰσχύς τῆς Αἰγύπτου κατεβλήθη ἐξ ὀλοκλήρου καὶ ἡ χώρα ἠρημώθη (Ἰεζεκ. λδ'. 12. 15.), ὁ δὲ Ἀπρίης, εἰ καὶ διεφύλαξε τὸ στέμμα του διὰ τῆς ὑποταγῆς του εἰς τὸν μέγαν τῆς Βαβυλώνας βασιλέα (Ἰερεμ. νά. 30.), ἠναγκάσθη νὰ ὑποφέρῃ Βαβυλωνίων φρουρὰς εἰς τὰς κυριωτέρας τῆς Αἰγύπτου πόλεις, καὶ ἀντικρὺ τῆς Μέμφως, εἰς τὴν ἀντίπεραν τοῦ ποταμοῦ ὄχθην, τὴν ἀνέγερσιν φρουρίου φέροντος τὸ ὄνομα τῆς Βαβυλώνας, τὸ νῦν Masraiga ἦτοι παλαιὸν Κάϊρον. Τὰ ὑπὸ τοῦ Στράβωνος γραφόμενα (Γ' α. 30. σελ. 807) περὶ τῆς θεμελιώσεως τῆς αἰγυπτιακῆς Βαβυλώνας ὑπὸ βαβυλωνίων φυγάδων, καὶ τὰ τοῦ Διοδώρου παραδοξολογούμενα (I. 56.) περὶ βαβυλωνίων ἀνασπάστων ἀπὸ τῶν χρόνων Ῥαμεσσῆ τοῦ Σεσώστριδος, εἰσὶν ὅλως ἀδέσποτα· ἡ ὑπαρξὶς τοῦ ἄστεος τῆς Βαβυλώνας ἀντικρὺ τῆς Μέμφως φαίνεται μόνις ὀλίγα ἔτη πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Καμβύσου εἰς Αἴγυπτον, τοῦ βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων.—

ΝΕΡΟΥΤΣΟΣ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΚΟΠΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

ΤΟΥ ΤΑΠΕΙΝΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΑΡΣΕΝΙΟΥ.

Γράφει καὶ τὴν προβίβασιν τοῦ Πατριάρχου
Μοσχολίας.

(Συνέχ. Ἰδὲ φυλλάδ. 332. σελ. 270.)

—οοο—

Καὶ ἀπ' ἐκεῖ εὐλογήθηγε παρὶ τοῦ πατριάρχου τῆς Μοσχολίας πόλεως καὶ τοῦ Βλαρτιμερίου. Τότες οἱ ψάλλται ἔψαλλον γήμεν τοῦ βασιλέως καὶ πατριάρχου μέγιστου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ ἐπειτα τὸν ἕτερον τὸν νέον πατριάρχην τῆς Μοσχολίας πόλεως μετὰ φωνὴν μεγάλην.

Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐξεργήκαμεν καὶ πήγαμεν ἀπ' αὐτῶν σὺ ὑψηλὸν παλάτιον ἐκείνο τὸ μεγάλον, ἐπ' οὗτον ὁ ἰσθόριστος, ὅλο μὲ τὸ χρυσάφι ἐκαὶ καὶ ἐκαθήσαμεν ὅλοι εἰς τὸ τραπέζι,